

O inimă geloasă și ipocrită

O inimă plină de *gelozie* și *invidie* este un mare rău, mult mai mare decât ne dăm seama. Înțelepciunea spune: „*Furia* este crudă și *mânia* este cumplită; dar cine poate rezista înaintea *geloziei*?” (Proverbele 27.4). Saul s-a mâniat foarte tare la auzul cuvintelor: „Saul a ucis miile lui, iar David zecile lui de mii” [1 Samuel 18.7]. Din acea zi, l-a privit invidios pe David și a căutat să-l omoare. Vai, el nu s-a gândit la bunăstarea poporului lui Dumnezeu, ci doar la propria sa onoare. În loc să se bucure că vrăjmașul a fost înfrânt, chiar dacă aceasta a fost făcută de un tânăr care nu atrăgea atenția, sau de un om care depășea întreaga națiune cu o lungime de un cap, el a devenit vrăjmașul lui David în toate zilele sale (1 Samuel 18). Fiii lui Iacov au fost și ei invidioși pe fratele lor Iosif (Geneza 37.11) și cât de teribil a fost sfârșitul: și-au vândut fratele ca sclav la madianiți și au adus suferințe fără număr bătrânului lor tată! Cât de trist a fost în inimile cetii lui Core! 250 de căpetenii ale adunării, oameni de renume, erau geloși pe Moise și pe Aaron; dar Dumnezeu a fost împotriva lor și pământul și-a deschis gura și i-a înghițit cu toate averile lor (Numeri 16). Și mai teribilă a fost starea inimilor conducătorilor poporului iudeu în vremea Domnului Isus. Ei L-au trădat pe Cel Sfânt și Drept din invidie și au adus sângele Său asupra lor și asupra copiilor lor.

Cât de adevărat este cuvântul, conform căruia toată truda și toată iscusința la lucru este din gelozia omului față de aproapele său! (Eclesiastul 4.4). Vai, natura omului este egoistă și întotdeauna râvnește cu invidie la ceea ce au alții. Cum ar trebui, prin urmare, să fim vigilenți și cumpătați! Atitudinea și acțiunile lui *Dumnezeu* sunt cu totul diferite. Bucuria Sa este de a *da* și de a *da* întotdeauna „un har mai mare” (compară cu Iacov 4.5,6). Dacă cineva este mulțumit să fie mic și smerit, puterea lui Dumnezeu acționează în el. Dar cât de ușor influența malefică a invidiei poate scoate din poziția corectă și inima unui om al lui Dumnezeu! „I-am invidiat pe cei aroganți, văzând prosperitatea celor răi”, spune Asaf (Psalmul 73.3). Dar atunci el a fost nebun și s-a comportat ca un animal care nu are înțelegere.

Istoria Bisericii este și ea bogată în exemple triste de invidie și gelozie. De aceea, „să nu căutăm glorie deșartă, provocându-ne unii pe alții, invidiindu-ne unii pe alții” (Galateni 5.26). Apostolul putea scrie credincioșilor din Corint: „Ne bucurăm când noi suntem slabi și voi sunteți puternici” (2 Corinteni 13.9). Aceasta a fost o mărturie plăcută. Ghedeon, „războinicul viteaz”, cum îl numea Dumnezeu, a vorbit odată într-un mod asemănător. Când oamenii din Efraim au venit și s-au certat cu el aprig că nu i-a chemat mai devreme, el le-a spus: „Ce am făcut eu acum pe lângă voi? Nu este mai bună strângerea boabelor rămase din Efraim decât culesul viei din Abiezer?” (Judecători 8.1-3) Această atitudine modestă și nobilă a lui Ghedeon, eroul zilei, a potolit mânia bărbaților și a prevenit izbucnirea iminentă a unui război fratricid.

La fel ca o inimă geloasă, inima unui *fățarnic* este o urâciune pentru Dumnezeu, iar nesinceritatea este odioasă pentru El. El a lăsat să se consemneze cuvinte serioase despre cei care se apropie de El cu gura, în timp ce inima lor este departe de El. Astfel, citim cu privire la Israel: „Îl înșelau cu gura lor și Îl mințeau cu limba; și inima lor nu era tare [statornică față de] pentru El” (Psalmul 78.36,37). Sau: „Gura lor arată multă dragoste, dar inima lor merge după câștigul lor” (Ezechiel 33.31). Și în alt loc: „Ei vorbesc neadevăr unul către altul; vorbesc cu buză lingușitoare, cu inimă fățarnică” (Psalmul 12.2). Da, fățarnicii „își deghizează fețele” pentru a părea ceva în fața oamenilor; dar Cercetătorul inimii vede prin acest firnis înșelător. El cunoaște de departe cele mai secrete gânduri, în fața Lui totul este gol și descoperit. El este lumină și nu există deloc întuneric

în El; prin urmare, este ușor de înțeles cât de insuportabile trebuie să fie toate tipurile de ipocrizie în fața Lui.

Chiar și credinciosul este în pericol de a cădea în fățarnicie; chiar și slujitorii lui Dumnezeu foarte onorați nu sunt la adăpost de ea, după cum ne învață Galateni 2.13. Acesta este motivul pentru care apostolul Petru îi atenționează atât de insistent pe credincioși să „lepede orice răutate și *orice viclenie și fățarnicii*” (1 Petru 2.1). Însuși Domnul Isus avertizează în mod repetat împotriva aluatului prefăcătoriei și pronunță un vai de șapte ori asupra fariseilor fățarnici, deoarece acțiunile fățarniciei nu sunt dezastruoase doar pentru cel fățarnic, ci și distrugătoare pentru alții. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu va întâmpina toată fățarnicia și arta prefăcătoriei cu o judecată necruțătoare. Vai! El „l-a făcut pe om drept, dar ei au căutat tot felul de născociri” (Eclesiastul 7.29).

Cât de atenți ar trebui să fim față de orice fățarnicie, de orice prefăcătorie, de orice evlavie închipuită! Pavel dorea ca nimeni să nu aibă o părere mai bună despre sine însuși decât ceea ce se vedea în el sau se auzea de la el. Adesea vrem să apărem într-o lumină mai bună decât suntem cu adevărat înaintea lui Dumnezeu, vrem să părem mai credincioși, mai evlavioși decât suntem. Aceasta este inima fățarnicului! Să nu uităm - *o urâciune înaintea lui Dumnezeu!*

Cei sinceri, pe de altă parte, au promisiuni prețioase de la Dumnezeu. „El păstrează sfatul sănătos pentru cei drepti” (Proverbele 2.7). Dumnezeu deschide calea celor drepti și dă har celor drepti. „Lumina este semănată pentru cel drept și bucuria pentru cei drepti cu inima” (Psalmul 97.11). „Lumina răsare în întuneric pentru cei drepti” (Psalmul 112.4). „Cel stricat este o urâciune pentru DOMNUL, dar prietenia Sa este cu cei drepti” (Proverbele 3.32). „Jertfa celor răi este o urâciune pentru DOMNUL, dar rugăciunea celor drepti este desfătarea Sa” (Proverbele 15.8). Acestea sunt cuvinte minunate; fie ca ele să ne încurajeze la sinceritate și să trezească în noi o aversiune profundă față de orice fățarnicie! „Dragostea să fie *neprefăcută*: fie-vă groază de rău, lipiți-vă de bine” (Romani 12.9).

Ochii mândrii, limba mincinoasă și inima care uneltește planuri rele sunt printre lucrurile pe care DOMNUL le urăște și care sunt o urâciune pentru sufletul Său (Proverbele 6.16-18). Dar El este cu cei ale căror inimi sunt sincere și neîmpărțite față de El. „Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie”, a spus Isus despre Natanael, iar apoi i-a vorbit cu bunătate și l-a învățat. Dar El nu S-a încrezut în alții, pentru că El i-a pătruns cu privirea și știa că inimile lor erau pline de înșelăciune (Ioan 1.47; 2.24,25). El nu este înșelat de aparențele exterioare, de o ținută plăcută sau de cuvinte plăcute. El Se uită la inimă (1 Samuel 16.7). „Cine urăște se preface cu buzele, dar adună înșelăciune înăuntrul lui. ... șapte urâciuni sunt în inima lui” (Proverbele 26.24,25). Ele pot fi ascunse de om, dar Dumnezeu le vede.